PM

DATUM: 2012-08-20

AVDELNING: AFS

SVERIGES RIKSBANK
SE-103 37 Stockholm
(Brunkebergstorg 11)

Tel +46 8 787 00 00
Fax +46 8 21 05 31
registratorn@riksbank.se
www.riksbank.se

DNR 2011-839-AFS

Nytt lån till IMF 2012

Denna promemoria syftar till att komplettera Riksbankens framställning till riksdagen om lån till IMF med mer utförlig information om centrala delar av låneavtalet. Ytterligare bakgrundsinformation om hur Riksbankens åtaganden visavi IMF fungerar och varför det anses viktigt att medverka kan läsas i Riksbankens ekonomiska kommentar från februari 2012[1]. Denna PM försöker besvara nya och andra frågeställningar.

1. Bakgrund

Osäkerheterna i den globala ekonomin, framförallt i euroområdet, har medfört en potentiellt ökad efterfrågan på lån från Internationella valutafonden (IMF). Valutafondens chef Christine Lagarde har därför efterfrågat en bred överenskommelse om en förstärkning av IMF:s utlåningskapacitet. Sverige har under våren 2012 med förbehåll för riksdagens godkännande utlovat ett lån om motsvarande 10 miljarder dollar (USD) till IMF[2]. Inklusive Sverige har 37 länder gjort utfästelser, vilka sammanlagt summerar till 456 miljarder USD (se annex 1). Eftersom de utlånade medlen kommer att tas ur Riksbankens valutareserv är det Riksbanken som ingår avtalet med IMF. I Riksbankens avtalsutkast denomineras summan i särskilda dragningsrätter (SDR) vilket är den räkneenhet IMF oftast använder. 6,7 miljarder SDR motsvarar de 10 miljarder USD som utlovats[3].

Det är viktigt att komma ihåg att IMF inte är en kommersiell motpart i egentlig bemärkelse utan en organisation av mellanstatlig karaktär. Beslut som rör detta avtal tas för IMF:s räkning av IMF:s styrelse där Sverige är representerat genom den nordisk-baltiska valkretsen. Tvister och meningsskiljaktigheter med anledning av avtalet förväntas lösas i samförstånd inom det internationella samfundet snarare än i en domstol.

2. Riksbankens sammanlagda IMF-åtaganden

Riksbanken har redan ett antal åtaganden mot IMF som om de nyttjas tas ur medel från valutareserven. Det handlar om åtaganden under insatskapitalet (*quota*), de generella samt nya lånearrangemangen (GAB och NAB) och det bilaterala låneavtalet

[1] "Riksbankens utlåning till Internationella valutafonden, IMF – hur och varför?" av Ekelund och Mannefred
[2] Riksbankens brev till IMF den 17 april 2012
[3] Ett genomsnitt det senaste decenniet 2002-2012 (fram till juli) ger en växelkurs om 0,671 SDR/USD. Växelkursen per den sista juli 2012 var 0,663.

från 2010[4]. Per den sista juli 2012 uppgick dessa utlåningsåtaganden till motsvarande cirka 70 miljarder kronor. Dessa medel används till att finansiera IMF:s utlåning till industri- och tillväxtmarknadsländer via s.k. IMF-program[5]. Därtill finns åtaganden inom ramen för de särskilda dragningsrätterna (SDR) på cirka 11,5 miljarder kronor[6]. Sammantaget motsvarar Riksbankens utlåningsåtaganden och åtaganden inom ramen för SDR cirka 81 miljarder kronor. Utöver detta har Riksbanken ytterligare ett åtagande visavi IMF som följer av SDR-innehavet, s.k. "tvångsköp", som dock inte använts sedan 1980-talet[7]. Inklusive detta uppgår Riksbankens maximala åtagande till 116 miljarder kronor.[8] Om det nya låneavtalet godkänns av riksdagen ökar Riksbankens maximala åtagande till motsvarande 186 miljarder kronor.

Riksbankens finansiella åtaganden gentemot IMF kan liknas vid lånelöften eller garanterade kreditlinor. Det betyder att IMF kan be Riksbanken att tillhandahålla medel från valutareserven då fonden behöver det för sin vidareutlåning till andra länder. Riksbanken vet i förväg hur mycket IMF avser att nyttja. IMF skickar kvartalsvisa prognoser över vilka belopp de kommer att reglera med medlemsländerna under kommande tremånadersperiod. Detta är dock endast prognoser och kan överskridas om omständigheterna kräver det. Eftersom IMF:s beslutsregler kräver styrelsebehandling innan utlåning får medlemsländerna en förvarning även i fall nyttjandet skulle överstiga prognosen. Stödprogrammen som omfattar de största beloppen är dessutom utformade så att de betalats ut i mindre portioner över en tidsperiod på flera år. Därtill fördelas finansieringsbördan lika mellan de medlemsländer i IMF vars finansiella position tillåter att de kan bidra med resurser. Den "flaskhals" som styrelseprocessen, de stegvisa utbetalningarna och den jämna bördefördelningen utgör innebär att IMF omöjligen kan utnyttja hela Riksbankens åtagande med kort varsel.

Om Riksbanken tecknar ett nytt låneavtal med IMF så påverkar det inte Riksbankens balansräkning omedelbart men redovisas i Riksbankens årsredovisning som en not. Det redovisas sedan på balansräkningens tillgångssida i takt med att det utnyttjas; Riksbankens fordran på IMF ökar och valutareserven minskar i motsvarande mån.

3. Villkor för IMF:s upplåning

a. 2012 års bilaterala låneavtal

I juni 2012 bekräftade IMF:s styrelse att valutafonden får låna ytterligare medel från sina medlemsländer samt beslutade om ett standardavtal vars huvudsakliga villkor inte ska frångås i de bilaterala låneförhandlingarna, detta för att försäkra likabehandling. Villkoren i avtalet överensstämmer i stor utsträckning med det bilaterala låneavtal Riksbanken tecknade med IMF i april 2010 men är uppdaterade för att spegla de förändringar som skett i IMF:s utlåning sedan dess. Ett exempel är att IMF förlängt den maximala löptiden i sin utlåning från 5 till 10 år. Detta medför att IMF behöver låna pengar från medlemsländerna under en längre tid för att matcha

[4] Framställning till riksdagen 2009/2010:RB2.
[5] IMF:s utlåning till utvecklingsländer, med subventionerad ränta, finansieras inte med dessa medel.
[6] Ett trettiotal länder, inklusive Sverige via Riksbanken, har tecknat handelsavtal med IMF där Riksbanken frivilligt åtar att köpa och sälja SDR i utbyte mot hårdvaluta. Intervallet i handelsavtalet innebär att Riksbanken kan ombedjas köpa eller sälja SDR motsvarande 11,5 miljarder kronor.
[7] Om ett land inte kan hitta en handelspartner kan IMF enligt stadgarna ålägga ett eller flera länder att köpa eller sälja SDR – så kallat "tvångsköp" (*designation*). IMF kan dock endast kräva att ett medlemsland ska sälja valuta mot SDR om det land som behöver valutan kan påvisa ett betalningsbalansbehov. Sedan de frivilliga handelsavtalen för SDR introducerades 1987 har inget fall av "tvångsköp" skett.
[8] Eftersom åtaganden är denominerade i SDR blir det exakta åtagandet i kronor beroende av växelkursen. Det senaste decenniet har genomsnittskursen SEK/SDR varit 10,98. Växelkursen SEK/SDR per den sista juli 2012 var 10,261 och det är denna som används ovan.

upplåningen med de längre löptiderna i utlåningen. Vidare ska avtalet endast utnyttjas som "en andra försvarslinje" dvs. när kvarvarande medel för utlåning under de ordinarie finansieringskällorna fallit under en nedre gräns (mer om detta i stycke 3b).

En summering av villkoren i 2012 års avtalsutkast följer nedan:

i) Riksbankens maximala åtagande under avtalet är begränsat till 6,7 miljarder SDR. Uttryckt i svenska kronor motsvarar detta ca 70 miljarder.

ii) Transaktionerna mellan Riksbanken och IMF regleras ofta i amerikanska dollar. Riksbanken har rätt att välja vilken "hårdvaluta"[9] som lånas ut och IMF har sedan rätt att återbetala lånet i kronor, hårdvaluta eller SDR.

iii) Riksbankens åtagande att låna ut gäller i två år från det datum avtalet undertecknats av båda parter, IMF och Riksbanken. Under förutsättning att IMF:s styrelse ger sitt godkännande har IMF sedan möjlighet att förlänga avtalet ett år efter konsultation[10] med Riksbanken och därefter ytterligare ett år med Riksbankens godkännande. Utnyttjandeperioden är således 4 år (samma som i avtalet från 2010) men avtalet är sedan öppet för att finansiera de kreditlöften som utställts under utnyttjandeperioden även efter att denna löpt ut. Om IMF inte gör någon framställan att låna under de första fyra åren löper avtalet ut.

iv) För att 2012 års avtal ska aktiveras krävs det IMF:s kvarvarande medel för utlåning understiger en nedre gräns (se 3b). Eftersom de länder som deltar i 2012 års avtalsrunda kommer att underteckna sina avtal vid olika tidpunkter kan det inträffa att den nedre gränsen nås innan alla länder som utlovat medel undertecknat sina låneavtal. Så snart ett nytt avtal är undertecknat kommer det därför vara öppet för att finansiera även de kreditlöften som utställts innan det undertecknats (men efter att den nedre gränsen nåtts). Detta för att avtalen ska få ett s.k. "*common start date*".

v) Om IMF utnyttjar avtalet kan den låna medlen i högst 10 år. Utöver detta kan IMF, med långivarlandets godkännande, förlänga återbetalningstiden upp till fem år. Denna paragraf syftar till att skydda IMF från likviditetsrisk för den händelse att något av IMF:s programländer inte betalar tillbaka i tid.

vi) Tiden Riksbankens medel kan vara utestående under detta avtal är således 4+4+10+5 = 23 år[11].

vii) Riksbankens åtagande att låna ut under avtalet kan avslutas på Riksbankens begäran om det på grund av Sveriges betalningsbalans och tillgängliga reserver inte kan anses rimligt att kräva att Sverige lånar ut. Det finns inga exakta gränser för när en sådan situation föreligger utan IMF:s styrelse beslutar när ett åtagande ska avslutas på denna grund och en begäran brukar normalt inte avslås.

[9] "*Freely usable currency*" eller hårdvaluta är i detta sammanhang de valutor som ingår i SDR-korgen dvs. amerikanska dollar, euro, brittiska pund och yen.
[10] "Konsultation" ska i detta fall tolkas som att Riksbanken tillfrågas och är således vagare uttryckt än året därpå när Riksbanken behöver godkänna förlängningen.
[11] Om avtalet löper 4 år, IMF utnyttjar det sista dagen det fjärde året för ett 4-årigt IMF-program som i sin tur har en återbetalningstid om 10 år med möjlighet att förlänga återbetalningstiden i ytterligare 5 år. IMF har även rätt att låna under Riksbankens avtal i syfte att betala tillbaka ett lån till en annan långivare som begärt förtida återbetalning. Om en sådan situation uppstår får IMF låna de medel som behövs så länge det finns utestående fordringar till något långivarland under 2012 års avtal.

viii) Vidare kan Riksbanken begära förtida återbetalning av utlånade medel om sådan förtida återbetalning är motiverad pga. Sveriges betalningsbalans och tillgängliga reserver. Också ett sådant beslut fattas av IMF:s styrelse efter att ha beaktat Sveriges skäl för sin begäran. IMF har även rätt att låna under Riksbankens avtal i syfte att betala tillbaka ett lån till en annan långivare som begärt förtida återbetalning. Om en sådan situation uppstår får IMF låna de medel som behövs så länge det finns utestående fordringar till något långivarland under 2012 års avtal och givet att det finns outnyttjat låneutrymme under Riksbankens avtal (dvs. aldrig mer än 6,7 miljarder SDR). Detta utgör alltså både en säkerhet (rätten att få medlen återbetalda vid behov) och ett potentiellt förlängt åtagande för Riksbanken (om Riksbanken behöver lösa ut en annan långivare med problem och denna undertecknat sitt avtal vid en senare tidpunkt än Riksbanken).

ix) Det finns inga beloppsgränser som reglerar hur mycket IMF får låna per vecka eller månad. Däremot ska IMF förse Riksbanken med prognoser om hur mycket de tror de kommer behöva låna under kommande period/kvartal. Detta ger Riksbanken en möjlighet att planera hur mycket av valutareserven som kan behöva vara tillgängligt för utlåning.

x) Ränta på utlånade medel utbetalas kvartalsvis och motsvarar den avkastning medlemsländerna får vid annan utlåning till IMF, den s.k. SDR-räntan. Denna är en sammanvägning av räntan på tremånaders statsskuldväxlar utgivna i de fyra valutor som ingår i valutakorgen för särskilda dragningsrätter: amerikanska dollar, brittiska pund, euro och yen. Om IMF skulle betala en högre ränta än detta till någon annan långivare justeras räntan till Riksbanken upp i motsvarande mån.

xi) IMF intygar att inga åtgärder kommer att vidtas som skulle innebära att Sveriges krav på IMF under avtalet skulle efterställas någon annan kreditgivares krav.

b. Andra dokument som är styrande för IMF:s upplåning

Förutom bestämmelserna i det specifika låneavtalet finns regler för IMF:s upplåning i IMF:s stadgar[12] och i IMF:s "riktlinjer för upplåning" (*Guidelines for Borrowing by the Fund*). Riktlinjerna fastställs av IMF:s styrelse och av dessa framgår bland annat att medlemsländernas insatskapital ska utgöra grunden till IMF:s finansiering men att upplåning från medlemsländerna tillfälligtvis kan utgöra ett viktigt komplement till insatskapitalet. För att tydliggöra att de nu aktuella bilaterala lånen endast skall utgöra ett komplement till de ordinarie lånearrangemangen och därmed vara en "andra försvarslinje" beslutade IMF:s styrelse i juni 2012 om vissa ändringar i riktlinjerna. Ändringarna innebär att 2012 års bilaterala låneavtal inte får nyttjas förrän IMF:s kvarvarande resurser för utlåning under andra tillgängliga finansieringskällor dvs. insatskapitalet och NAB, understiger en nedre gräns om 100 miljarder SDR[13]. Till skillnad mot tidigare fastlås i de reviderade riktlinjerna att IMF över tid ska sträva efter en jämn bördefördelning mellan långivarländerna *inom varje lånekategori*. Eftersom några stora länder, USA och Kanada, valt att inte ge något ytterligare lån innebär det per definition att bördefördelningen globalt sett blir mer begränsad om dessa avtal behöver användas, jämfört med vad som är fallet om

[12] Stadgarna finns publicerade på IMF:s hemsida: http://www.imf.org/external/pubs/ft/aa/index.htm.
[13] Per sista juni 2012 uppgick IMF:s kvarvarande utlåningskapacitet till 251 miljarder SDR och avtalen aktiveras endast om utlåningskapaciteten understiger 100 miljarder SDR.

utlåningen finansieras via de andra finansieringskällorna där USA och Kanada deltar. Givet detta var det viktigt för de medverkande länderna att försäkra att dessa medel skall fungera just som en "andra försvarslinje" och att kriterierna för detta är tydliga (vilket de också blev i och med den nedre gränsen om 100 miljarder SDR som krävs för att IMF ska få nyttja avtalen).

4. Avtalets juridiska status

IMF:s låneavtal innehåller ingen lagvalsbestämmelse, dvs. bestämmelse som reglerar vilket lands lag som ska gälla vid tvist om innehållet i avtalet. Det finns inte heller bestämmelser som reglerar vilken domstol som ska avgöra eventuella tvister mellan IMF och en medlem. Istället anger avtalen att frågor som uppstår med anledning av avtalet ska avgöras genom ömsesidig överenskommelse mellan medlemmen och IMF[14]. Det är därför uppenbart att avsikten inte är att låneavtalet ska anses utgöra ett juridiskt bindande dokument liknande ett kommersiellt låneavtal, utan snarare är att anse som en politisk överenskommelse. På grund av avsaknaden av lagvals- och tvistelösningsbestämmelser är det inte heller troligt att någon domstol skulle anse sig behörig att ta upp ett mål rörande en tvist om ett avtal. Därtill kommer att det i IMF:s stadgar har slagits fast att IMF har immunitet från rättsprocesser.[15] Om IMF skulle hamna i betalningsproblem eller om någon annan tvist med anledning av låneavtalen uppstår kan sannolikt inte en talan föras om detta i en domstol.

5. Kreditrisk

Kreditrisk i detta sammanhang kan delas upp i två delar; risken att IMF gör en förlust till följd av att en låntagare inte återbetalar sina lån och risken att Riksbanken inte får tillbaka de medel som lånats till IMF. Då medlemsländerna äger IMF så är det även i slutändan medlemsländernas förlust i det fall IMF inte får tillbaka utlånade medel. För att Riksbanken inte ska få tillbaka de medel som lånats till IMF krävs också att IMF inte har täckning att absorbera eventuella kreditförluster.

a. Risken att IMF gör en kreditförlust vid utlåning

IMF åtnjuter s.k. *Preferred Creditor Status* (PCS) vilket tolkas som att IMF är den mest prioriterade fordringsägaren vid en betalningsinställelse. PCS är inte ett juridiskt begrepp, men det anses vara en internationellt erkänd princip att IMF får förmånsrätt i omstruktureringsprogrammen. Detta är en grundläggande aspekt av IMF:s utlåningsroll som möjliggör att den kan låna ut till länder med betalningsbalans-problem[16]. IMF har hittills aldrig åssamkats några kreditförluster när ett låntagarland gått i statsbankrutt och om återbetalning av ett lån till IMF uteblir finns det inga förutbestämda regler för hur detta hanteras. Detta eftersom det saknas internationell praxis för att hantera skuldavskrivningar till den offentliga sektorn vad gäller länder utanför biståndssfären[17]. När man i mars 2012 beslutade om skuldavskrivning till Grekland från den privata sektorn s.k. *Private Sector Involvement* (PSI), talades det

[14] Eftersom alla frågor av betydande vikt avgörs i IMF:s styrelse så tolkar Riksbanken detta som att det är styrelsen som tar dessa beslut.
[15] Artikel IX.3-4 i stadgarna.
[16] Det är dock inte helt tydligt vad som gäller för IMF:s fordringar visavi den Europeiska stabilitetsmekanismen (ESM) som också hävdar denna status. I fallet Grekland är det dock föregångaren till ESM, som kallas den Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten (EFSF) som är långivare och denna facilitet åtnjuter inte PCS och har därför lägre prioritet än IMF vid en eventuell grekisk betalningsinställelse.
[17] IMF har skrivit av skulder till utvecklingsländer, däribland till Liberia 2008. Detta (och förväntade skuldavskrivningar för Sudan och Somalia) räknades som bistånd. Denna utlåning finaniseras separat och omfattas inte av det nu aktuella låneavtalet.

■ även om behovet av "OSI" dvs. skuldavskrivningar från de offentliga långivarna. Detta skedde dock aldrig.

IMF:s strikta lånevillkor, rutiner och policys för hur stora lån som betalas ut, utformningen av IMF-programmen och konditionalitet för att utbetalningar ska ske samt dess status som prioriterad fordringsägare innebär att kreditrisken i dess utlåning kan anses vara liten. Men eftersom IMF ger lån till länder som har svårt att låna på annan väg resulterar utlåningen i stora kreditexponeringar och en hög koncentrationsrisk, vilket gör att kreditrisken inte är negligerbar. I april 2012 var IMF:s fem största låntagare europeiska länder (Grekland, Portugal, Irland, Rumänien och Ukraina) och dessa stod sammanlagt för drygt 70 procent av IMF:s utestående lån.

b. IMF:s reserver för att täcka kreditförluster

Riksbanken bär inte kreditrisken direkt visavi enskilda länder utan Riksbanken lånar till IMF som i sin tur lånar vidare till land X. Även om land X inte betalar IMF måste IMF betala Riksbanken. För att kunna återbetala sina långivare/medlemsländer i tid har IMF upprättat en reserv i sin balansräkning, så kallade *precautionary balance* eller "försiktighetssparande". Denna består huvudsakligen av tidigare ränteintäkter från utlåning och kan användas för att täcka inkomstbortfall och eventuella kreditförluster. Den sista april 2012 uppgick IMF:s totala försiktighetssparande till 9,5 miljarder SDR, motsvarande cirka 10 procent av IMF:s totala utestående lån och cirka 4,5 procent av fondens totala kreditriskexponering[18]. På grund av den snabba ökningen av åtaganden höjde IMF nyligen målet för sitt försiktighetssparande och planerar att uppnå 15 miljarder SDR till år 2016. Den nuvarande reserven kan jämföras med lånet till Grekland, där 19 miljarder SDR hittills är utbetalt (maj 2012). Försiktighets–sparandet täcker i dag drygt hälften av detta lån.

Tabellen nedan visar en sammanställning av IMF:s åtaganden totalt och till de största låntagarna och hur mycket av detta som täcks av IMF:s försiktighetssparande.

Tabell 1. IMF:s åtagande i förhållande till de största låntagarna

April 2012, miljarder SDR

	Utestående lån	**Utlovad, men ej utnyttjad kredit**	**Försiktighetsparandet i förhållande till utestående lån**
Totalt	94,2	121,6	10,1%
varav till Grekland (största låntagaren)	18,9		50,3%
Varav till de tre största låntagarna	48,7		19,5%
Varav till de fem största låntagarna	68,2		13,9%

Källa: IMF Financial Report, 30 april 2012

Utöver försiktighetssparandet har IMF också andra tillgångar, t ex guldinnehav som skulle kunna användas för att absorbera en eventuell förlust. Dessa medel är i dag

[18] Den totala kreditriskexponeringen motsvarar utestående lån om 94,2 miljarder SDR och ej utbetalda men utlovade åtaganden om 121,6 miljarder SDR, dvs. totalt 215, 8 miljarder SDR.

inte avsedda för att täcka förluster, men det är upp till medlemsländerna att bestämma. En försäljning av IMF:s guld skulle kräva stöd med 85 procent av rösterna och behöva tas med hänsyn till eventuell marknadspåverkan. Marknadsvärdet (30 april 2012) på IMF:s guld motsvarade 96,4 miljarder SDR.[19]

Tabell 2. Sammanställning av IMF:s åtaganden totalt och IMF:s försiktighetssparande samt guldinnehav

April 2012, miljarder SDR

IMF:s utlovade krediter	**215,8**
varav utestående lån	94,2
IMF:s försiktighetssparande	9,5
IMF:s guldinnehav	96,4

Källa: IMF Financial Report, 30 april 2012

Risken för att Riksbanken ska tvingas bära en kreditförlust till följd av sina IMF-åtaganden måste bedömas som liten då det skulle kräva att IMF gör så stora förluster i sin utlåning att dessa inte kan absorberas av IMF:s eget försiktighetssparande och guldreserv. Om även IMF:s guldreserv beaktas motsvarar denna tillsammans med försiktighetssparandet 112 procent av IMF:s utestående lån och cirka 50 procent av de totala åtagandena.

5. Summering

Medlemskap i IMF är frivilligt och organisationens arbete bygger på goda relationer med medlemsländerna. De nu liggande avtalsutkasten bygger i stora delar på internationella överenskommelser och utvecklad praxis. Eftersom IMF:s styrelse beslutat om ett standardavtal så är meningen att 2012 års bilaterala låneavtal ska se i huvudsak lika ut för samtliga långivare och att endast marginella skillnader för att möjliggöra anpassning till nationell lagstiftning accepteras. Avtalen får endast nyttjas om kvarvarande medel för utlåning under andra tillgängliga finansieringskällor, insatskapitalet och NAB, sjunkit under en nedre gräns om 100 miljarder SDR.

En hörnsten i samarbetet är likabehandling och historiskt har IMF upprätthållit en mycket jämn bördefördelning mellan länder som bidrar med resurser till valutafonden. I avtalet och i riktlinjerna står uttryckligen att IMF ska eftersträva en jämn bördefördelning, dvs. att avtalen utnyttjas i motsvarande grad procentuellt av det utlovade beloppet, i förhållande till de länder som deltar i 2012 års bilaterala låneavtal. Eftersom några stora länder (USA och Kanada) inte bidrar till detta initiativ så kommer den globala bördefördelning dock vara mer begränsad än vanligt i det fall att 2012 års avtal – som ska fungera som en "andra försvarslinje" – behöver användas.

Det finns inga förutbestämda regler för hur en eventuell betalningsinställelse från något av IMF:s låntagarländer ska hanteras. Historiskt har IMF aldrig åsamkats förluster. Strikta lånevillkor och IMF:s status som prioriterad fordringsägare minskar risken för framtida förluster men koncentrationsrisker kvarstår. Skulle kreditförluster uppstå har IMF:s försiktighetssparande och guldinnehav potential att absorbera förluster.

[19] Guldet är upptaget till dess historiska kostnad på IMF:s balansräkning, vilket innebär att värdet på balansräkningen är betydligt mindre än marknadsvärdet på guldet.

Annex 1: Tabell över 2012 års åtaganden

Land	**Utlovat bidrag i den valuta löftet gavs**	**Utlovat bidrag i USD**
Japan	US$60	60
Tyskland	EUR 41.5	54,7
Kina	US$43	43
Frankrike	EUR 31.4	41,4
Italien	EUR 23.48	31
Spanien	EUR 14.86	19,6
Holland	EUR 13.61	18
Korea	US$15	15
Saudiarabien	US$15	15
Storbritannien	US$15	15
Belgien	EUR 9.99	13,2
Brasilien	US$10	10
Indien	US$10	10
Mexiko	US$10	10
Ryssland	US$10	10
Schweiz	US$10	10
Sverige	**US$10**	**10**
Norge	SDR 6.0	9,3
Polen	EUR 6.27	8,3
Österrike	EUR 6.13	8,1
Australien	US$7	7
Danmark	EUR 5.3	7
Finland	EUR 3.76	5
Turkiet	US$5	5
Singapore	US$4	4
Luxemburg	EUR 2.06	2,7
Slovakien	EUR 1.56	2,1
Sydafrika	US$2	2
Tjeckien	EUR 1.5	2
Colombia	US$1.5	1,5
Slovenien	EUR 0.91	1,2
Filippinerna	US$1	1
Malaysia	US$1	1
Nya Zealand	US$1	1
Thailand	US$1	1
Cypern	EUR 0.48	0,6
Malta	EUR 0.26	0,3
Totalt		**US$455,9**